

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Kihalásra ítélték a jó öreg pesti kintornásokat*

Forrás: *A Mai Nap*

Bp

(Hely)

1936

(Idő)

XI 20

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

789.9

Hely

Idő

"1936"

Személy

Helyszám

Kihalásra ítélték a jó öreg pesti kintornásokat

Megengedik nekik a zenélést, de újabb engedélyeket nem adnak ki

A koldusrendelet megjelentekor nagy riadalom támadt a pesti kintornások világában, mert senki sem volt tisztában azzal, hogy *vonatkozik-e a rendelet a kintornásokra, akik közül az első napokban nem egyet előállítottak a toloncházba is.* A kintornások küldöttségileg keresték fel a főváros vezetőit, majd a belügyminisztert, kérve, hogy tegyék lehetővé működésüket.

A belügyminiszter most leiratban közölte a rendőrséggel, hogy *a kintornások működését engedélyezi, de egyben numerus clausust vezetnek be ebben a speciális pesti iparágban: újabb kintornás-engedélyt nem adnak ki.* A jelenleg működő kintornások megtarthatják régi elavult szerszámaikat, zenélhetnek a pesti bérházak udvarain, de ha kihalnak, végkép eltűnnek majd Pest udvarairól a kedves, öreg kintornások, akik

a zene hullámaival töltötték meg a sivár bérkaszárnnyák udvarait.

A pusztuló kintornásipar története majdnem hiánytalanul azonos az utolsó három évtized történelmével, lemezeikben, dalaikban benne vannak azok a viharos korszakok, amelyek átformálták a boldog és derűs békevilágot.

A Ferencvárosban egy üres telken van a kintornás arzenál, sötétedés után ide szokták az öreg kintornások betolni ütött-kopott szerszámaikat, hogy másnap ismét elinduljanak körutjukra.

Bóczé Bertalannak hívják a legöregebb pesti kintornást. 72 éves, göndör hófehér szakállá, magyaros bajusza van és megnyugodva beszél a belügyminiszter most kiadott rendeletéről, amely olyan emberségesen intézte el kérésüket s lehetővé tette, hogy

megkereshessék a mindennapi karéj kenyeret.

— Nem mentünk mi ki a divatból kérem szépen — mondja az öreg Bóczé Bertalan —, azokba a házakba, ahol járni szoktunk, már várnak bennünket, sok helyen a folyosón, az udvaron táncra is kerekedik az ifjuság a verkli hangjai mellett.

Mikor megkérdezzük, hogy melyik lemezével volt a legnagyobb sikere, elgondolkodik és megrázza a fejét:

— A békebeli slágerek voltak az igaziak, azokat mind nagyon szerették az emberek, egyformán népszerű volt a *«Londonban hej van sok számos utca...»*, az *«Ujjé a ligetben nagyszerű»* és a *«Hulló falevél...»* De nagy sikerünk volt a *Bergerék Zsigájával is.* Akkoriban még kevesebb gondjuk volt az embereknek, jobban tudtak örülni a verkleinek, a lemezekről tanulták meg a slágereket, amelyeket velünk füttyült később a legkisebb suszterinas is.

— A háboru alatt — folytatja elmerengve Bóczé bácsi — a *„Vasárnap várom a babámat...»* és *„Mikor az est mesélni kezd“* c. dalokat szerették legjobban az emberek, később, amikor sokan kerültek fogságba, nagyon sokszor el kellett játszani azt a dalt, amely úgy kezdődött, hogy *„Daru madár ha elszállsz dél felé...»*

El-gondolkodik beszéd közben az öreg kintornás, aki a dalokon keresztül végigvonnatja előttünk azokat a korszakokat, melyek *„történelmi idők“*-nek neveztek el az emberek.

— A forradalmak alatt — sóhajt fel — pihentek a kintornák, katonazenekarok játszottak indulókat az utcákon, *nem voltak kíváncsiak az emberek a békebeli és a háborus dalokra.* Por ülte meg a lemezeinket és később, amikor újra munkába léphettünk, *divatba jött a jazz, új lemezeket kellett be-*

szerezniük. Az új hangszereket, különösen a szakszafont nagyon nehezen lehetett verklemeze felvenni, de később, amikor a harmonika is helyet kapott a jazz-zenekarban, már sokkal jobban ment a dolog és *«ki tudtuk hozni»* az új slágereket is.

— Tessék elhinni, a békebeli lemezeket is sokszor megrendelték az emberek, *olykor egy-egy ur lekiabált az udvarra, hogy játsszuk csak a Bob hercegből a Londonban hej van sok számos utcát.* Ilyenkor nagyon örültünk mi, öreg kintornások, mert mégis csak azok voltak a szép és boldog idők, amikor az a dal járta, hogy *Látta-e már Budapestet éjjel?...*

Egész ellágyul a beszélgetés végén az öreg kintornás, aki néhány társával együtt a békebeli jókedv és muzsika utolsó Mohikánjának maradt itt ebben a szomorú, gondterhes világban...